

Arrest

nr. 319 734 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 6 mei 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 1 juni 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) overgemaakt op 28 juni 2022. Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 5 juni 2024.

1.3. Op 26 juni 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, C. (...) E. (...) P. (...) V. (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op (...) in Bogotá, Colombia. U heeft steeds in Bogotá gewoond.

U bent tot en met het basisonderwijs naar school gegaan. U heeft vervolgens uw vader een aantal jaren geholpen in de biljartzaak waar hij werkte. Uw vader werd in 2003 doodgeschoten om voor u onbekende redenen.

Toen u 18 jaar oud werd, bent u gaan werken met gyproc, wat u vele jaren heeft gedaan.

Voor uw vertrek uit Colombia werkte u als beheerder in een biljartzaak, waar dhr. L. (...) M. (...) de eigenaar van was. Op dinsdag 19 april 2022 kreeg u in deze biljartzaak bezoek van de gewapende groepering Aguilas Negras, die eisten dat eigenaar Louis "vacuna" (afpersingsgeld) zou betalen aan hen. Zondag erna, 24 april 2022, kwamen de Aguilas Negras opnieuw in de biljartzaak langs. Ze herhaalden dat er betaald diende te worden door de baas van de biljartzaak en dat u het anders met uw leven zou moeten bekopen. U vreesde voor uw leven en u besloot om Colombia te verlaten.

U verliet Colombia op 5 mei 2022 en reisde met het vliegtuig via Nederland door naar België waar u op 6 mei 2022 aankwam en op 1 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer naar Colombia vermoord door te worden de gewapende groepering Aguilas Negras.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u noch bij de DVZ, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS documenten neer. Een kopie van uw identiteitskaart en uw paspoort bevinden zich wel in het administratief dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na grondige analyse van uw verklaringen en uw dossierstukken te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De redenen waarom het CGVS tot dit besluit komt, zijn de volgende.

U stelt te vrezen dat u bij terugkeer naar Colombia gedood zal worden door de gewapende groepering Aguilas Negras (CGVS p. 13). Het CGVS acht het echter niet aangetoond dat u dergelijke gegronde vrees voor vervolging heeft. Uw verklaringen over wat er u was overkomen in Colombia waren immers niet geloofwaardig en niet plausibel.

Zo moet er ten eerste worden gewezen op de door geschetste snelle gang van zaken. U werd namelijk een eerste keer bedreigd op dinsdag 19 april 2022, een tweede keer op zondag 24 april 2022 en op donderdag 5 mei 2022 zat u reeds op het vliegtuig richting Nederland (Vragenlijst DVZ & CGVS p.6-7 + p.13). Dit betekent dat er tussen de eerste u overkomen feiten op 19 april 2022 en de dag waarop u uw vliegtickets kreeg, zijnde 4 mei 2022, niet meer dan 14 kalenderdagen zaten. Plus, u zei dat u niet vroeger was vertrokken omdat u "niet eerder" vluchten kon bekomen (CGVS p. 6). De snelle gang van zaken en de vaststelling dat u blijkbaar van plan was om nog eerder te vertrekken indien mogelijk, doet wel erg de wenkbrauwen fronsen en zet de geloofwaardigheid van de door u verklaarde feiten ernstig onder druk.

De feiten waarvan u verklaarde dat u het slachtoffer bent geworden waren daarenboven niet ernstig of zwaarwichtige feiten. Uit wat u verklaarde over de bedreigingen die u beweerdelijk kreeg, bleek namelijk dat deze groepering u twee keer hadden bezocht in de biljartzaak en het daarbij niet op u persoonlijk gemunt hadden maar op uw baas van wie ze afpersingsgeld vroegen (CGVS p.7 & p.10). Hun bezoeken aan de biljartzaak waren telkens heel kort, amper 4-5 minuten binnen en buiten (CGVS p. 8-9). U werd door de groepering opgedragen de boodschap door te geven aan uw baas Louis en u fungeerde dus enkel als boodschapper (CGVS p. 10). Dit impliceert dat men niet van u persoonlijk geld trachtte af te persen (CGVS p. 10).

Hier kan aan worden toegevoegd dat uw verklaringen over uw reactie en de reactie van uw baas Louis op die bezoeken van de groepering opmerkelijk waren. U heeft de eerste keer tegen de gewapende groepering gezegd dat u slechts de beheerder van de zaak was en dat u de boodschap van de groepering dat ze geld eisten, zou doorgeven aan uw baas (CGVS p. 9). En tijdens het tweede bezoek heeft u hen gezegd dat u het aan de eigenaar had verteld, maar dat hij niet gekomen was naar de zaak (CGVS p. 9). Het is dan ook weinig plausibel dat u daadwerkelijk een gegronde vrees dient te koesteren voor deze gewapende groepering aangezien zij zich blijkbaar wel erg makkelijk met een kluitje in het riet lieten sturen door u. Deze vaststelling klemmt des te meer aangezien u zelf verklaarde dat dergelijke gewapende groeperingen mensen vermoorden als ze hun geld niet krijgen (CGVS p. 11). Daarenboven is volgens uw verklaring de litigieuze groepering actief in heel Colombia en is ontsnappen uit hun klauwen zo goed als onmogelijk (CGVS p. 11). Zodoende is het werkelijk ook moeilijk in te zien hoe uw baas Louis zich niet al te veel van de bedreigingen aan zijn adres

leek aan te trekken en daarenboven zich zelf veilig kon stellen door gewoon zijn kat te sturen (CGVS p. 11). Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Verder, na die twee bezoeken van de groepering heeft u van hen niets meer vernomen (CGVS p. 9). En na uw vertrek uit Colombia is er in verband met uw problemen ook niets meer gebeurd, zo verklaarde u (CGVS p. 12). Dit impliceert dat de gewapende groepering die u vreest blijkbaar hun interesse in u volledig hebben verloren, wat bevreemdend overkomt en wat er ook op wijst dat uw vrees niet actueel is.

U verklaarde bovendien dat u geen beroep heeft gedaan op de Colombiaanse autoriteiten omdat het volgens u niet makkelijk is om in Colombia klacht neer te leggen aangezien een klager hiervoor de naam van de persoon, of een nummer van een identiteitskaart, of een foto, of een video van de dader dient te beschikken, wat volgens u onmogelijk is (CGVS p.3 + p.12). Verder poneerde u zonder enige concrete aanwijzing dat de Colombiaanse overheid geen bescherming geeft aan haar burgers (CGVS p. 12).

In dit verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Het spreekt daarbij ten eerste voor zich dat u geen bescherming zou krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt. U werd hiermee geconfronteerd, waarop u reageerde dat het "geweten" is in Colombia dat de overheid geen bescherming verleent en dat er zodoende geen klachten worden neergelegd (CGVS p. 12).

Wat betreft het gegeven dat u verklaarde dat u geen bescherming van de Colombiaanse staat inriep, kan het volgende batig worden toegevoegd. Volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend zijn en van niet-tijdelijke aard te zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu bij u niet het geval is.

U toont in het geheel niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in uw geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat u geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen, houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen.

Uit beschikbare recente landeninformatie van Colombia blijkt overigens dat er verschillende beschermingsmogelijkheden zijn waarop de burgers een beroep kunnen doen (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier).

U heeft dus geenszins aannemelijk weten maken dat u een poging heeft ondernomen om nationale bescherming te bekomen en/of de beschermingsmogelijkheden in Colombia heeft uitgeput alvorens naar Europa te komen. Dit betekent dat uw verzoek om internationale bescherming om die reden ongegrond is.

Overigens, wat de afpersing betreft waar u naar verwijst, moet worden opgemerkt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Colombianen worden geconfronteerd. Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Samengevat, legde u over de feiten ongeloofwaardige verklaringen af en liet u na enig bewijs neer te leggen dat uw verklaringen kracht zou bijzetten. Bijgevolg moet worden besloten dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft weten te maken op basis van de door u verklaarde feiten betreffende de gewapende groepering Aguilas Negras.

Voorts verwees u nog naar een algemene situatie van onveiligheid in Bogotá, die u enkel enigszins concretiseerde door te verwijzen naar de mogelijkheid van diefstal en overvallen op het openbaar vervoer of op straat (CGVS p. 7). U bent zelf ook een keer het slachtoffer geworden van een overval op straat, hoewel u niet meer weet wanneer precies (CGVS p. 7). Met dergelijke verklaringen maakte u geen persoonlijke vrees voor vervolging in de zin de Vluchtelingenconventie aannemelijk. De mogelijke aanwezigheid van zakkenrollers of overvallers in het publieke domein is op zich onvoldoende om tot internationale bescherming aanleiding te kunnen geven.

Ook merkt het CGVS op dat u niet uit Colombia bent vertrokken met als doel internationale bescherming aan te vragen in een ander land. U verklaarde immers dat u in België was toegekomen en dan pas had vernomen via een vriend dat er zo iets als asiel bestond en u vervolgens besloot om asiel aan te vragen (CGVS p. 7).

Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

Voor de volledigheid wordt nog aangestipt dat u in uw vluchtrelaas verwees naar de mogelijkheid tot het aanvragen van “politiek asiel” (CGVS p. 13). Evenwel heeft u geen enkel politiek motief aangebracht doorheen uw verklaringen (CGVS p. 13-14) en vertelde u zelfs letterlijk dat u op geen enkele manier betrokken bent bij politiek, noch lid bent van een groep of organisatie (CGVS p. 3-4). Er moet dan ook besloten worden dat uw verwijzing naar “politiek asiel” zonder voorwerp is.

U stelde tenslotte dat u in het verleden ook vreesde voor uw dochter (CGVS p. 13). U voegde daar aan toe dat uw dochter zelf inmiddels uit Colombia is vertrokken en in Spanje verblijft samen met haar moeder (CGVS p. 6). U verklaarde dat uw dochter het land heeft verlaten omwille van haar seksuele oriëntatie en hiervoor een verzoek om internationale bescherming in Spanje heeft aangevraagd (CGVS p. 6). Volledigheidshalve kan hier aan worden toegevoegd dat het gegeven dat uw dochter een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere EU-lidstaat, geen ander licht op de genomen conclusie werpt. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op zijn individuele merites beoordeeld door het land waar het verzoek werd ingediend.

Om deze redenen besluit het CGVS om uw verzoek om internationale bescherming tot erkenning als vluchteling niet in te willigen.

Wat betreft de mogelijkheid tot het bekomen van subsidiaire bescherming wordt in casu concreet als volgt geoordeeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze

verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Dit alles in ogenschouw genomen, moet worden vastgesteld dat wat uw persoonlijke omstandigheden betreft, u een volwassen man bent die kan lezen en schrijven, en steeds werk heeft gehad in Colombia voor uw vertrek uit het land (CGVS p 4 + Verklaring DVZ). U kon financieel de eindjes aan elkaar knopen en kon voorzien in het levensonderhoud van zichzelf, van uw dochter en van uw moeder (CGVS p. 5). Uw familie in Colombia stelt het actueel goed (CGVS p. 6) en u verklaarde zelf dat u "altijd een rustig leven" had in Colombia (CGVS p. 13). Er zijn geen concrete indicaties dat u bij terugkeer naar Colombia niet in staat zou zijn om uw leven terug op te nemen en dit op een menswaardige wijze te kunnen leiden.

Wat uw documenten betreft, wordt volledigheidshalve opgemerkt dat er zich in het administratief dossier een kopie bevindt van uw identiteitskaart en paspoort. Het CGVS ziet op basis van het voorliggende dossier echter geen reden om te twifelen aan uw identiteit of nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Afwezigheid van de verwerende partij

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, in ondergeschikte orde hem als vluchteling te erkennen minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat omwille van volgende redenen:

- (i) er moet worden gewezen op de geschetste snelle gang van zaken. Verzoeker werd een eerste keer bedreigd op 19 april 2022 en een tweede keer op 24 april 2022. Op 5 mei 2022 verliet verzoeker reeds zijn land van herkomst;
- (ii) de feiten waarvan hij slachtoffer zou zijn geworden, zijn niet ernstig en niet zwaarwichtig. De belagers kwamen tweemaal (zeer kort) naar de bijartzak, hadden verzoeker niet als doelwit maar spraken hem aan als boodschapper en er werd niet persoonlijk van hem geld geëist;
- (iii) verzoekers verklaringen over zijn reactie en die van zijn baas op deze bezoeken zijn opmerkelijk, verzoeker kon de belagers tweemaal vrij gemakkelijk afschepen en de verklaring dat deze groepering in heel Colombia actief is en het zo goed als onmogelijk is om aan hen te ontsnappen, strookt niet met het feit dat zijn baas zich niet veel van de bedreigingen aantrok;
- (iv) verzoeker heeft na de twee bezoeken in de bijartzak, niets meer van de belagers vernomen en er is na zijn vertrek uit Colombia niets meer gebeurd;
- (v) verzoeker keuzen om geen beroep te doen om de Colombiaanse autoriteiten omdat het niet makkelijk is om een klacht neer te leggen zonder enige bijkomende (persoonlijke) informatie over de belagers alsook omdat volgens verzoeker de overheid geen bescherming biedt aan haar burgers, kan niet worden gevolgd. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen indien de mogelijkheden van nationale bescherming zijn uitgeput. De bescherming die de nationale overheid moet bieden moet volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet doeltreffend zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden, het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Bovendien zijn er verschillende beschermingsmogelijkheden. Verzoeker heeft niet aannemelijk weten te maken dat hij een poging heeft ondernomen om nationale bescherming te bekomen;
- (vi) wat betreft de afpersing waarnaar verzoeker verwijst, moet worden opgemerkt dat afpersing op zich niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd;
- (vii) de verwijzing naar de algemene situatie van onveiligheid in Bogota en zijn verklaring aangaande diefstal en overvallen op het openbaar vervoer of op straat – waarvan hij slachtoffer zou zijn geweest – kunnen niet leiden tot het aantonen van een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag;
- (viii) verzoeker is niet uit Colombia vertrokken met als doel om internationale bescherming te verzoeken nu hij pas na aankomst in België via een vriend heeft vernomen dat hij internationale bescherming zou kunnen aanvragen;
- (ix) de verwijzing naar de mogelijkheid tot het aanvragen van politiek asiel, kan niet worden gevolgd nu hij geen politiek motief heeft aangebracht en hij heeft verklaard dat hij op geen enkele wijze betrokken zou zijn bij een politieke groep of organisatie;
- (x) het gegeven dat zijn dochter samen met haar moeder in Spanje internationale bescherming heeft verzocht omwille van haar seksuele oriëntatie, werpt geen ander licht op de gehele zaak omdat elk verzoek op zijn individuele merites wordt beoordeeld door het land waar het verzoek werd ingediend;
- (xi) de documenten kunnen niet volstaan om bovenstaande appreciatie om te buigen;

(xii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Colombia te worden vermoord door de gewapende groepering 'Aguilas Negras'. Verzoeker zou zijn bedreigd door leden van deze groepering nadat zij in een biljartzaak waar hij tewerk gesteld was, om afpersingsgeld van zijn baas vroegen. Verzoeker zou de bedreigingen afkomstig van deze belagers, hebben moeten doorgeven aan hun doelwit, met name zijn baas, anders zou verzoeker het met zijn leven moeten bekopen.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verweerder terecht heeft gewezen op de snelle gang van zaken. Verzoeker zou immers een eerste keer zijn bedreigd door de 'Aguilas Negras' op dinsdag 19 april 2022. Hij zou daarna, enkele dagen later, op zondag 24 april 2022 een tweede keer zijn bedreigd. Verzoeker nam echter op donderdag 5 mei 2022 reeds een vlucht richting Nederland (Vragenlijst DVZ p. 6-7 en 13). Verzoeker was zelfs bereid nog vroeger te vertrekken maar hij kon dit niet doen omdat er geen vluchten beschikbaar waren. Voorgaande elementen zijn inderdaad bevreemdend en stellen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas onder druk.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het feit dat hij deze snelle gang van zaken heeft gekaderd tijdens zijn verklaringen en verwijst naar de gelijkaardige bedreigingen die zijn vader zou hebben ontvangen alvorens hij doodgeschoten werd. Verzoeker stelt dat hij de *modus operandi* van deze groepering kent en dat hij niet wilde wachten alvorens het geweld zou zijn uitbroken.

De Raad benadrukt dat verzoeker met zijn verweer, waarin hij hoofdzakelijk verwijst naar zijn reeds afgelegde verklaringen, niet de stelling van verweerder kan weerleggen. Het is aan verzoeker om middels het aanbrengen van concrete informatie de motivering in zijn voordeel te doen omkeren, *quod non in casu*. Bovendien heeft verzoeker zelf verklaard dat hij na twee bezoeken niets meer heeft gehoord van de belagers (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 9), wat inderdaad bovendien nog meebrengt dat de groepering zijn interesse in verzoeker heeft verloren en zijn vrees niet actueel is.

3.3.4.4. Er wordt voorts in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekers verklaringen over de reacties van verzoeker en van zijn baas op de bezoeken van de 'Aguilas Negras' opmerkelijk zijn omdat verzoeker zijn belagers tweemaal vrij gemakkelijk kon afschepen en de verklaring dat deze groepering in heel Colombia actief is en het zo goed als onmogelijk is om aan hen te ontsnappen, niet strookt met het feit dat zijn baas zich niet veel van de bedreigingen aantrok.

Verzoeker acht het motief van verweerder niet correct nu verweerder zijn ervaringen zou minimaliseren. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift nogmaals naar zijn verklaringen inzake de bedreigingen. Hij wenst met deze verwijzing aan te geven dat dit effectief duidelijke verklaringen zijn en acht het oordeel hierover van verweerder onterecht.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat niet als een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan geen gegronde vrees voor vervolging kan aantonen. Verweerder heeft zich voor zijn oordeel gesteund op het administratief dossier en verzoekers vluchtrelaas en verzoekers verweer zijn slechts gebaseerd op herhalingen en geven niet concreet aan waarom verweerder verzoekers ervaringen zou hebben geminimaliseerd.

3.3.4.5. Voorts wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekers keuze om geen beroep te doen om de Colombiaanse autoriteiten – omdat het niet makkelijk zou zijn om een klacht neer te leggen zonder enige bijkomende (persoonlijke) informatie over de belagers alsook omdat volgens verzoeker de overheid

geen bescherming zou bieden aan haar burgers – niet kan worden gevolgd. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen indien de mogelijkheden van nationale bescherming zijn uitgeput.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat deze redenering voorbij gaat aan de eigenheid van zijn verzoek om internationale bescherming. De kern van zijn problemen is net dat hij zich niet kan richten tot de Colombiaanse politiediensten. Hij stelt dat de overheden corrupt zijn en dat er pas bescherming kan worden aangeboden van zodra er een aanslag is gebeurd. Volgens verzoeker kan uit het motief in de bestreden beslissing niet worden uitgemaakt dat er een wettelijk en uitvoerend kader bestaat voor een adequate, effectieve en duurzame bescherming tegen criminele bendes.

De Raad leest in de beschikbare landeninformatie (in het bijzonder de COI Focus “*Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*” van 16 februari 2021; administratief dossier, map ‘Landeninformatie’) dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

In dit verband stelt de Raad dat volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker zou daarbij aannemelijk moeten maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat *in casu* niet het geval is voor verzoeker. Hij toont immers niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in zijn geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat hij geen beroep kan doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe heeft. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen ernstige poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijft verzoeker in gebreke concreet aan te tonen dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen.

3.3.4.6. Inzake verzoekers vrees voor afpersing wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat afpersing op zich niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Volgens verzoeker zou verweerder eraan voorbij gaan dat de ‘*Aguilas Negras*’ een *de facto*-draaiboek hebben inzake hun activiteiten van afpersing. Hij stelt in het verzoekschrift dat indien de waarschuwingen niet ernstig worden genomen, het geweld volgt, wat uiteindelijk kan leiden tot een dodelijke aanslag.

Hoewel verzoeker stelt dat hij deze methode duidelijk uiteengezet heeft, kan verzoeker geen concrete uitleg geven waarom hij na de twee bezoeken niets meer heeft vernomen van de belagers (NPO, p. 9) en waarom zijn baas zich hierover duidelijk geen zorgen maakte (NPO, p. 11). Verzoeker heeft bovendien verklaard dat zijn familie na zijn vlucht het goed zou stellen in Colombia, zij geen problemen hebben gekend (NPO p. 6) en er verder ook niets meer is gebeurd met het doelwit van deze groepering, namelijk de eigenaar van de biljartzaak (NPO, p. 10-11).

3.3.4.7. Tot slot wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker niet uit Colombia is vertrokken met als doel om internationale bescherming te verzoeken nu hij pas na aankomst in België via een vriend heeft vernomen dat hij internationale bescherming zou kunnen aanvragen.

Inzake de kennis over het opstarten van een procedure internationale bescherming, meent verzoeker dat dit niet tot de parate kennis van niet-juristen behoort. Hij verwijst naar zijn geringe scholingsgraad.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een poging om zijn vertrek uit Colombia zonder de intentie te hebben internationale bescherming te vragen, te verschonen, zonder de concrete vaststellingen daarover te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker beweert immers dat hij werd bedreigd voor zijn leven door de 'Aguilas Negras' en hij middels de Colombiaanse overheden geen bescherming kon verkrijgen waardoor hij is moeten vluchten naar het buitenland. Dat verzoeker pas na aankomst in België via een vriend op de hoogte zou zijn gebracht van de mogelijkheid een procedure inzake internationale bescherming op te starten, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Van een persoon die beweert internationale bescherming nodig te hebben kan immers verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoeker kan onwetendheid en dat deze informatie niet tot zijn parate kennis behoort dus niet dienstig inroepen. Dit is dan ook wel degelijk een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

3.3.4.8. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker noch bij de DVZ noch bij het CGVS documenten heeft neergelegd. Een kopie van zijn identiteitskaart en zijn paspoort bevinden zich wel in het administratief dossier. Deze stukken tonen verzoekers identiteit en nationaliteit aan, hetgeen niet betwist wordt.

3.3.4.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.10. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld

aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Dit alles in ogenschouw genomen, moet worden vastgesteld dat wat uw persoonlijke omstandigheden betreft, u een volwassen man bent die kan lezen en schrijven, en steeds werk heeft gehad in Colombia voor uw vertrek uit het land (CGVS p 4 + Verklaring DVZ). U kon financieel de eindjes aan elkaar knopen en kon voorzien in het levensonderhoud van zichzelf, van uw dochter en van uw moeder (CGVS p. 5). Uw familie in Colombia stelt het actueel goed (CGVS p. 6) en u verklaarde zelf dat u "altijd een rustig leven" had in Colombia (CGVS p. 13). Er zijn geen concrete indicaties dat u bij terugkeer naar Colombia niet in staat zou zijn om uw leven terug op te nemen en dit op een menswaardige wijze te kunnen leiden."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in de regio van herkomst van verzoeker, met name in het hoofdstedelijk district Bogota, sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers loutere opmerkingen over de algemene veiligheidssituatie in Colombia doen hieraan geen afbreuk.

3.3.5.3. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid de vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET